

Forlegenhed med, hvornaar saadan Tilladelse bør gives eller nægtes, og et Regulativ herom vil derfor sikkert kunne virke til Gavn. Ved at bestemme, at det af Menighedsraadet vedtagne Regulativ skal stadfæstes af Overtilsynet, vil man ogsaa have nogen Borgen for, at ensartede Regler blive fulgte.

I Paragraffens 2det Stykke har man ikke fundet nogen Grund til at bibeholde den nugældende Regel, hvorefter Kirketiende-ejeren kan modsætte sig Klokkernes Brug ved andre Lejligheder end de hidtil almindelige oftere end 7 Gange i Aaret. Det ses ikke, hvorfor der mere skal tilkomme Kirketiende-ejeren en saadan indskrænkende Ret med Hensyn til Brugen af dette Kirkeinventar end med Hensyn til Brugen af Kirkens øvrige Inventar eller Kirken selv. Naar det endvidere i dette Stykke udtales, at Kirketiende-ejeren ikke skal kunne gøre Fordring paa de af Brugen af Kirken flydende Indtægter, er hermed sigtet til, hvad der indkommer i Henhold til det i foregaaende Stykke omtalte Regulativ. Det er ikke tænkt, at den Betaling, der herved fastsættes, vil bringe noget Overskud af væsentlig Betydning; men det forekommer i hvert Fald naturligt, om saadant Overskud, hvis det skulde fremkomme, anvendes f. Eks. til at give uformuende fri eller lettet Adgang til Opvarmning og Belysning af Kirken eller Klokkeringning, eller til Kirkens Udsmykning for dem ved Bryllupper eller Begravel-

ser, fremfor at det skulde tilfalde Kirketiende-ejeren. Paragraffens Bestemmelse om Belysningsredskabers Anbringelse i Kirken er den samme, som indeholdes i Loven af 1872 § 12, kun i en noget ændret Redaktion.

I § 14 har man til de i § 13 i Lov af 25de Marts 1872 anførte Kirkebygninger, paa hvilke Loven kun delvis skal komme til Anvendelse, føjet saadanne Kapeller, som udgøre en Del af en i privat Eje værende Behoelsesbygning, hvorved navnlig er tænkt paa de faa endnu tilbageværende Herregaards-Kapeller, der ere overladte til Menighedernes Brug. Da intet af dem længere er egentlig Sognekirke, kan det ingen Ulempe medføre at drage denne Grænse for Brugen af dem.

I § 15 har man ment at burde lade Loven af 25de Marts 1872 fremdeles gælde for Færøerne, bl. a. fordi Loven om Menighedsraad ikke er foreslaet at skulle gælde for disse Øer. Naar derimod denne Lov udvides til at gælde for Færøerne, vil der intet være til Hinder for ogsaa at sætte nærværende Lov — muligvis med nogle Ændringer efter de stedlige Forhold — i Kraft der.

I § 16 er Tidspunktet for Lovens Ikrafttræden sat til 1ste Januar 1903, til hvilket Tidspunkt ogsaa Forslaget til Lov om Menighedsraad er foreslaet sat i Kraft.